

ENTERRAMENT - MN. JOSEP ESCÓS SARSANEDAS

Navarcles, 23-2-2018

1Co 15, 20-24a. 25-28 // Mc 15,33-39; 16,1-6

La nostra assemblea de fe, convocada i aplegada pel Senyor, entorn de l'altar del Crist, avui celebra, amb dolor i esperança, la missa exequial del rector d'aquesta parròquia de Santa Maria de Navarcles, Mn. Josep Escós Sarsanedas. El qui presidí tantes vegades la celebració dels misteris cristians per al bé dels qui tenia encomanats, ara és acompanyat per tots nosaltres, en el moment de la seva mort i sepultura, amb la pregària agràida i esperançada, demanant per a ell la misericòrdia divina. I, amb tota veritat, la nostra pregària és agràida al Senyor per la vida i la persona de Mn. Josep Escós. Tots nosaltres, començant pels qui formeu la comunitat viva d'aquesta parròquia, i tots els qui en les diferents realitats eclesials de grups de formació i de vida, en els quals ell us acompanyava, amb saviesa i encert, i que ara ploreu la seva partença; començant per vosaltres, deia, però també pels qui vau tenir el do que servís les vostres parròquies i comunitats, i pels germans del presbiteri i pel mateix bisbe, no portem en el nostre cor res més que agraïment al Senyor per tot el treball —i ben fet!— del nostre germà; per la seva presència fidel en tots els moments importants de la vida eclesial i social —sempre hi era!—; per tot el servei a les persones concretes, intuïnt les seves necessitats; per la seva actitud profètica i valenta —de vegades anant contra corrent!— en defensa dels més pobres, dels presos, dels tractats amb injustícia; i, la seva lliçó final, en la greu malaltia que l'ha acompanyat fins a la mort: no va deixar de preocupar-se per tot i per tots i, fins al darrer alè de la seva vida, va voler servir els qui el Senyor, per mitjà de la seva Església, li havia encomanat. Sí, ens ha deixat un bon sacerdot de Crist al servei de l'Església i de la humanitat. I em pregunto: Qui prendrà la seva torxa? Qui farà que l'evangeli sigui, no solament una lliçó a aprendre, sinó una vida que es comunica? La nostra orfandat en el moment de la mort d'un rector d'una parròquia es fa palesa, perquè el rector, el bon rector d'una parròquia, és molt més que un funcionari dels temes religiosos d'un poble; és un pare, és un germà, és un amic, és un servidor, és un profeta, és un més, però, al mateix temps, és el qui porta una presència, en la seva persona i en el seu actuar, que va més enllà d'ell; en una paraula, el sacerdot en una parròquia és presència de Crist, que serveix, estima i salva el seu Poble.

En l'evangeli que ens ha estat proclamat en les exèquies del nostre germà, Mn. Josep Escós, hem escoltat la narració de la mort i resurrecció del Senyor. És aquest el misteri central de la nostra fe cristiana, el misteri pasqual de nostre Senyor Jesucrist. De fet, estem en els primers dies de la santa Quaresma, que ens portarà a la celebració de la Pasqua, i per això podem dir que el nostre germà se'ns ha avançat a la celebració de la Pasqua, ja que ha estat cridat a participar de la Pasqua eterna, en l'alegria de la vida sense fi. Però també, al mateix temps, ens adonem que l'Església no celebra res més, en cada instant del seu pelegrinatge per aquest món, que el misteri pasqual de Crist, misteri de mort i resurrecció. És això mateix el que ara celebrem nosaltres. Crist, el

Senyor, el qui ha mort i ha ressuscitat, és present enmig nostre, oferint-se per la salvació de la humanitat. I el que nosaltres fem, portats per la caritat agraïda i esperançada, és unir-nos a Crist, tot pregant pel nostre germà, mossèn Josep, perquè el Senyor usi de misericòrdia amb ell, i el purifiqui de totes les mancances que, com a format de terra, poguessin restar en el seu cor; i, al mateix temps, també preguem perquè tot el que ell, al llarg de la seva vida cristiana i, sobretot, sacerdotal, cinquanta-quatre anys, ha anat sembrant, doni fruits de santedat i de missió en el cor de molts.

La mort, el sofriment, la mateixa vida sempre és un misteri. Ens costa d'entendre per què sofrim i per què morim. I ens costa d'entendre per què Mn. Josep Escós no podia restar més temps amb nosaltres. Sí, ens costen d'entendre tantes coses que passen en la nostra vida familiar i social, en la nostra Església, en el nostre món. Els cristians som com tots els homes i dones del món, tenim un cor que estima i sofreix, però tenim, com a gran do, Crist. Ell és la nostra única riquesa, la nostra única fe, la nostra única esperança, la nostra única font d'amor vertader i pur. I avui, en la tristesa per la mort de Mn. Josep Escós, mirem Jesús que, com ens ha dit l'evangelista sant Marc, *llançà un gran crit i va expirar*. I escoltem com Jesús mor amb un «per què?» als llavis i al cor: «*Elohi, Elohi, lamà sabactani?*» Que traduït vol dir: *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?* La creu de Crist roman sempre enmig del món. I tots els sofriments dels cors dels homes i tota la seva recerca de sentit es troben amb el crit de pregària de Jesús al seu Pare. Un crit que, amb tota la seva força, és ple d'esperança. Qui prega espera. Qui no deixa de pregar, no perd mai l'esperança. És justament això el que fem nosaltres, ara i aquí: pregar amb esperança. I la nostra esperança té un rostre, el de Jesús ressuscitat, aquell que les dones, el matí de Pasqua, cercaven al sepulcre, però van escoltar la bona Nova de sempre: *No tingueu por. ¿Busqueu Jesús de Natzaret, el crucificat? Ha ressuscitat, no hi és aquí. Mireu el lloc on l'havien posat.* Sí, germans estimats, l'Amor és més fort que la mort. El qui és l'Amor fou crucificat i morí en la creu. Però l'Amor no pot morir mai, i l'Amor va donar mort a la Mort. La mort ha estat vençuda per sempre per Crist, mort i ressuscitat. La mort del nostre germà ha estat vençuda per Crist. Ell no ha mort per sempre, ha estat cridat a la vida eterna! Ell viu en Crist. Ell no ens ha abandonat. Ell prega per nosaltres i és sol·licitud de la nostra salvació, de la nostra vida plena.

I què farem nosaltres en sortir i acomiadar el nostre germà? ¿Fugirem, com els deixebles d'Emaús del nostre Jerusalem, de la nostra comunitat, amb el cor trist i comentant els fets ocorreguts? ¿O, potser, deixarem que Crist ens abrui el cor, amb la seva Paraula? Sant Pau i tots els apòstols de tots els temps, com Mn. Josep Escós, són els qui, en les diferents vocacions i ministeris en l'Església, han omplert el món sencer, des del seu món concret, de la bona nova, de l'Evangelí: *Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort. Ja que la mort vingué per un home, també per un home vindrà la resurrecció.* Aquesta bona nova és la que tota persona espera en el més pregon del seu cor. És la bona notícia de l'amor que no mor mai, de l'amor que és més fort que la mort. I tots nosaltres, per raó del nostre baptisme i de la confirmació, i amb la força de l'amor que brolla de l'Eucaristia, som urgits a

portar aquesta bona notícia, aquest Evangeli a tots els homes. El qui creu i espera en Jesús no pot fer res més que comunicar-lo a tots els seus germans.

Sant Pau ens ha expressat la seva esperança en la resurrecció. El nostre pobre cos, moridor, que és enterrat en debilitat, serà cridat altra vegada a la vida en la resurrecció quan el nostre darrer enemic, la Mort, vençuda ja, sigui destituïda per sempre, i així Déu serà tot en tots. Aquesta és la nostra esperança vers on caminem. Però no caminen sols, sinó que caminem junts, en comunitat, en l'Església de Crist, allà on experimentem i vivim la presència de Crist, enmig nostre, que va dir: *Jo sóc amb vosaltres, dia rere dia, fins a la fi del món* (Mt 28,20). Mantenir-se en la comunió de l'Església és portar en el cor l'esperança que no mor.

Encomanem el nostre germà, preguem per ell. Que santa Maria, Mare de Déu, que l'ha acompanyat sempre i en qui sempre ell ha confiat i a qui sempre ha estimat; santa Maria, titular de la parròquia del seu baptisme a Aiguafreda, i titular de la parròquia en què ha estat cridat a la casa del Pare, a Navarcles, li sigui mare amorosa i el porti de la seva mà davant el seu Fill, Jesucrist, jutge misericordiós, perquè rebi la corona dels qui han estat servidors fidels. A Jesucrist li sigui donat tot honor i tota glòria en la vida i en la mort del nostre germà Mn. Josep Escós i Sarsanedas! Així sigui.